

ΙΛΙΑΔΟΣ Ο. 653—746

Κυννηγμένοι ἐρρίχθησαν ἔς τὰ ὑστερινὰ καράβια
 'ποῦ εἶχαν πρῶτ' ἀνεβασθῆ ἔς τὴν ἄκρην τῆς θαλάσσης·
 655 ἀνάγκη τοὺς ἐβίασε τὸ ἐμπροσθινὰ ν' ἀφήσουν·
 κ' ὅλοι ἐνωμένοι ἐστάθησαν εἰς ταῖς σκηναῖς πλῆθιον,
 δὲν ἐσκορπίσαν ἔς τὸν στρατὸν ἀπ' ἐντροπὴν καὶ φόβον,
 καὶ μὲ ἀκατάπαυτην βοήν ἀντιπαρακινούντο,
 καὶ μάλιστα τῶν Ἀχαιῶν τὸ στήριγμα, ὁ Νηλεΐδης,
 660 ἔς τ' ὄνομα τῶν γονέων τοὺς παρακαλοῦσεν ὅλους·
 "Ἄνδρες δειχθῆτε κ' ἐντροπὴν μέγα αἰσθανθῆτε, ὦ φίλοι,
 ὁ ἄλλος κόσμος τί θὰ εἰπῆ· κ' ἄς θυμηθῆ καθένας
 τὰ τέκνα, τὴν γυναῖκα του, τὸ κτῆμα, τοὺς γονεῖς του,
 εἴτ' εἶναι ἀκόμη ἔς τὴν ζῶην εἴτ' εἶναι πεθαμένοι·
 665 γι' αὐτοὺς, ὅπου δὲν εἶν' ἐδῶ, κλιτὸς σᾶς ἐξορκίζω,
 ἀνδράγαθα σταθῆτε αὐτοῦ, μὴ στρέψετε τὰ νῶτα.
 Εἶπε καὶ ἔς ὅλους ἀναψὲ τὸ θάρρος τῆς ἀνδρείας·
 τότε ἔδωξε ἀπ' τὰ μάτια τοὺς ἡ Ἀθηνᾶ τὴν θείαν
 κατάχνια 'ποῦ τοὺς θάμπονε, κ' ἔγεινε φῶς ἔς τὰ πλοῖα,
 670 ἔγεινε φῶς ἔς τὸν πόλεμον, 'ποῦ ὅλους θερίζει ὁμοίως,
 κ' ἐνόησαν τὸν Ἔκτορα καὶ τοὺς συντρόφους εἶδαν,
 καὶ αὐτοὺς 'ποῦ ὀπίσω εἶχαν θυρῆ καὶ δὲν ἐπολεμοῦσαν,
 καὶ αὐτοὺς 'ποῦ ἐκεῖ ἐμάχονταν τὴν μάχην πρὸς τὰ πλοῖα.
 Τοῦ Αἴαντος δὲν ἔσπευξε τότε ἡ ψυχὴ ἡ μεγάλη
 675 κεῖ μὲ τοὺς ἄλλους Ἀχαιοὺς μακρὰν καὶ αὐτὸς νὰ μείνῃ,
 ἀλλ' ἀπὸ 'να κατάστρομα ἔς τὸ ἄλλο διασκελῶντας
 ἔσειε θαλασσόμαχο καμάκι ἔς τὴν παλάμην,
 μεγάλο, καρφοκόλλητο, εἰκοσιδύο πήχαις·
 καὶ ὡσάν ἀπ' ἄλογα πολλὰ θαυμάσιος ἵπποδρόμος
 680 τέσσερα σμίγει διαλεκτὰ καὶ ἀπὸ τὴν πεδιάδα
 τὰ ξεκινᾷ σὺν ἀστραπῇ μέγα εἰς μεγάλην χώραν
 ἀπὸ τὸν δρόμον τοῦ κοινῆ· τὸν βλέπουν καὶ θαυμάζουν
 πλῆθος ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν 'ποῦ ἀσκόνταφτ' ἀπὸ ἕνα
 ἔς ἄλλο πουλάρι ἀκροσπιδᾶ καὶ αὐτὰ πετοῦν ἀέρας,
 685 ὁμοίως μακροδιασκελᾶ ἔς ἕνα καράβι ἀπ' ἄλλο
 ὁ Αἴας σέροντας κραυγὴν 'ποῦ φθάνει ὡς τὸν αἰθέρα,
 καὶ μὲ φωνὴν τρομακτικὴν φωνάζει τῶν Ἀργείων
 νὰ σώσουν τὰ καράβια τοὺς καὶ ταῖς σκηναῖς· ἀλλ' οὔτε
 ὁ Ἔκτωρ πλέον ἔμενε ἔς ταῖς φάλαγγαις τῶν Τρώων,
 690 ἀλλ', ὡς ἀετὸς ἀκράττος 'ποῦ χύνει' ὅπου βόσκουν
 πουλάα μεγάλα καὶ πολλὰ ἔς τοῦ ποταμοῦ τὴν ἄκρην,
 γερῶν πλῆθος ἢ κύνων ἢ κύνων μακρολαίμων,
 ἴσια ἔς ἕνα μαυρόπλωρον καράβι ἐχύθη ὁμοίως·
 ὁ Ἔκτωρ τότε, κ' ὀπισθεν τὸν ἐσπρωχνε μὲ χεῖρα
 695 θεόρατν ὁ Βροντητῆς κ' ὅλα μαζὴ τὰ πλῆθη.
 Καὶ πάλιν ἔγεινε σκληρὴ πρὸς τὰ καράβια μάχη·
 θά ἄγεγες πῶς ἀκούραστοι καὶ ἀδάμαστοι ἀπαντιόνταν
 πρῶτη φορὰ ἔς τὸν πόλεμον, τὸς ἦταν ἡ ὀρμὴ τοὺς·

κ' ἰδοὶ ποιοὺς εἶχαν στοχασμοὺς αὐτοὶ 'ποῦ ἐπολεμοῦσαν·
 700 οἱ Ἀχαιοὶ πῶς ἔφθασε τοῦ ὀλέθρου ἢ μαῦρ' ἡμέρα,
 οἱ Τρῶες μὲς τὰ στήθη τοὺς θαρροῦσαν πῶς τὰ πλοῖα
 θὰ κάψουν καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς αὐτοῦ θὰ σφάζουν ὅλους·
 κ' ἐκεῖ, 'ποῦ τοῦτ' οἱ στοχασμοὶ τοὺς ἀναψαν ἔς τὴν μάχην,
 ἀπὸ τὴν πρῦμνῃν ἐπιασεν ὁ Ἔκτωρ τὸ καράβι,
 705 ὅπου τὸν Πρωτεσίλαον ἀνέβασε ἔς τὴν Τροίαν
 ἀλλὰ δὲν τὸν ξανάφερε ἔς τὴν ποθητὴν πατρίδα·
 γι' αὐτὸ τὸ πλοῖον Ἀχαιοὶ καὶ Τρῶες ἐσφάζονταν
 στήθη πρὸς στήθη, οὐδὲ κανεῖς μακρόθεν τόξου βέλος
 νὰ τὸν κτυπήσῃ ἀνάμενεν ἢ λογχοφόρο ἀκόντι,
 710 ἀλλ' ἔστεκαν ἀκλόνητοι, μὲ μίαν γνώμην ὅλοι,
 καὶ ἀπὸ σιμὰ μὲ ἀκοντὰ πελέκιο καὶ μ' ἀξίνας,
 μὲ μακρὰ ξίφη ἐμάχονταν, μὲ δίστομα κοντάρια,
 καὶ ἀπὸ τοὺς ὤμους ἐπεφταν καὶ ἀπὸ κομμένα χεῖρα
 ὠραίας μάχαιρας πολλαῖς, μαυροδέταις, ἔς τὸ χῶμα,
 715 ὡς πολεμοῦσαν, κ' ἔρρεε ἔς τὴν μαῦρην γῆν τὸ αἷμα.
 Κι' ὁ Ἔκτωρ δὲν ἀπάφινε τὴν πρῦμνῃν 'ποῦ ἔχε πιάσῃ
 καὶ τ' ἀκροστόλι σφίγγοντας ἐφώναζε τῶν Τρώων·
 Φέρετε φωτιά, κ' ὅλοι βοὴν σπικώσετε πολέμου·
 ὅλα πλευρὸν ἢ μέρ' αὐτῆ 'ποῦ μᾶς χαρίζει ὁ Δίας,
 720 τὰ πλοῖα νὰ πατήσωμε 'ποῦ ἀντίθεα μᾶς ἦλθαν
 ἐδῶ καὶ πάμπολλα κακὰ μᾶς ἔχουν κάμη ὡς τώρα·
 καιοίγέροιπταίου' ποῦ, οἰδειλοί, ἔσταις πρῦμναις νὰ βροντησῶ
 τὸν πόλεμον δὲν μ' ἄφιναν καὶ τὸν λαὸν κρατοῦσαν·
 ἀλλ', ἂν τότε μᾶς ζάλισε τὸν νοῦν ὁ Βροντοφόρος,
 725 ὁ ἴδιος τώρα μᾶς κινεῖ καὶ σπρωχνε τὴν ψυχὴν μας.
 Εἶπε, κ' ἐνῶ σφθορότερα ἔς τοὺς Ἀχαιοὺς ὠρῆσαν,
 ὁ Αἴας πλειὰ δὲν ἔμενε, πνιγμένος ἀπ' τὰ βέλν,
 καὶ, βλέποντας τὸν θάνατον, ἐπόδιζεν ὀλίγο·
 ἄφινε τὸ κατάστρομα καὶ ἔς τὸ ὑψηλὸ τῆς πρῦμνης
 730 σκαμνὶ ἐστήθη κ' ἄγρυπνος ἐπρόβαλνε τὴν λόγχην
 εἰς ὅποιον ἔφερε φωτιά νὰ κάψῃ τὰ καράβια,
 καὶ τρομερὰ ἔς τοὺς Ἀχαιοὺς βροντοῦσεν ἡ φωνὴ του·
 "Ἦρωες, φίλοι Δαναοί, θεράποντες τοῦ Ἄρη,
 ἄνδρες φανῆτε μ' ὄλην σὰς τὴν δύναμιν, ὦ φίλοι!
 735 τάχα θαρροῦμε 'πώχομεν ἄλλους βοηθοὺς ὀπίσω
 ἢ τεῖχη ἀπὸ τὸν ὀλεθρον τοὺς ἄνδρας ἐν φυλάξουν;
 μὴ πόλις εἶν' ἐδῶ σιμὰ μὲ πύργους νὰ μᾶς σκέπη
 καὶ μέγα σύμμαχος λαός, ἔς ἐμᾶς νὰ κλίνῃ ἢ νίκη;
 ἔς τὴν γῆν τῶν Τρώων εἰμεθα τῶν καλοαρματωμένων
 740 σπρωγμένοι πρὸς τὴν θάλασσαν, μακρὰν ἀπ' τὴν πατρίδα,
 καὶ μόνη ἐλπίδα εἶν' ἄγριος, ὄχι σαχλός, ἀγῶνας.
 Εἶπε καὶ μὲ τὸ ἀκοντὶ τρικύμιζε κοντάρια,
 κ' ὅποιον τῶν Τρώων ἔβλεπε πρὸς τὰ γοργὰ καράβια
 σταλμένον ἀπ' τὸν Ἔκτορα μὲ τὸ δαυλὶ ἔς τὸ χεῖρ,
 745 ὁ Αἴας μὲ τὸ μακρὸ κοντάρια τὸν κτυποῦσε,
 κ' ἔστρωσε δῶδεκα νεκροὺς αὐτοῦ σιμὰ ἔς τὰ πλοῖα.

I. ΠΟΛΥΛΑΣ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Συνεδριάσεις τῆς 18 Ἰανουαρίου καὶ τῆς 1
 Φεβρουαρίου. — Ὁ κ. Δαίρπελδ ἐκθέτει κατ'
 ἀμφοτέρας τὰ ἐξαγόμενα τῶν παρὰ τὴν Ἐννεά-
 κρουνον ἀνασκαφῶν. Ἐν τῇ θέσει ἐκείνῃ ὅπου
 πάντα τὰ διδόμενα πείθουσιν ὅτι ἐκεῖτο ἡ κρήνη,
 ἀπεκαλύφθη μεταγενέστερον τι μόνον ῥωμαϊ-
 κὸν οἶκημα, ὑπὸ τὸ ὅποιον οὐδὲν ἔγνωσ πα-
 λαιοτέρου ἑλληνικοῦ κτιρίου εὐρέθη. Ὁ γῶρος
 ἦτο προφανῶς ἐλεύθερος, ἀποτελῶν εὐμεγέθη
 πλατεῖαν πρὸ τῆς κρήνης· ταύτην δὲ ἀκριβῶς
 ἐνταῦθα προϋποθέτουσι καὶ οἱ ὄχαιοι, οἵτινες ἐκ
 τοῦ σημείου τούτου φέρουσι πρὸς τὴν ὑπόνοιον
 τῆς ἀρχαίας γνωστῆς ὁδοῦ, ὑποδεχόμενοι τὰ ἐκ
 τῆς κρήνης προφανῶς καταρρέοντα ὕδατα καὶ
 ἐκεῖσε μεταφέροντες. Ὀλίγον τι ὑψηλότερον τοῦ
 ἐδάφους, ἐξ οὗ οἱ ὄχαιοι οὗτοι ἀρροῦνται, καὶ
 παρ' αὐτὴν τὴν σημερινὴν ἀμαξίτην, κεῖται ἡ
 κατὰ τοὺς ῥωμαϊκοὺς χρόνους μεταβληθεῖσα πῶς
 δεξαμενὴ, ὅτε καὶ τὸ εἰς τὴν Ἐννεάκρουνον
 πρῶην ἐκ τοῦ μεγάλου Πεισιστρατείου ὕδραγω-

γείου ῥέον ὕδωρ μετωχευέθη εἰς τὸ ὑπὸ τὸν
 βράχον τῆς Πηνυκὸς διερχόμενον. Καὶ τάφοι
 τινὲς ἐγγὺς εὐρέθησαν, ἀνήκοντες εἰς τὰ τέλη
 περιποῦ τοῦ βου πρὸ Χρ. αἰῶνος, ὡς δῆλον ἐκ
 τῶν ἐν αὐτοῖς μελανομόρφων ἀγγείων καὶ δὴ
 τῶν μελανῶν ληκύθων. Οἱ τάφοι οὗτοι μαρτυ-
 ροῦσιν ἔτι ὅτι πρὸ τοῦ Θεμιστοκλέους ἐν μόνον
 τεῖχος ἢ πόλις εἶχε, τὸ τῆς Ἀκροπόλεως, διὸ
 καὶ πανταγοῦ ἐκτὸς αὐτοῦ οἱ Ἀθηναῖοι ἠδύ-
 ναντο νὰ θάπτωσιν. — Ἐπιγραφαὶ τινες ἄς ἀνα-
 κοινώει ὁ ἐταῖρος τῆς Σχολῆς κ. Βεῖγανδ, δια-
 πιστοῦσιν ὅτι τὸ ἀριστερόθεν (τῶ ἀνιόντι) τῆς
 ἀρχαίας ὁδοῦ πρὸ δύο ἐτῶν ἀνασκαφῆν ἱερὸν
 εἶνε οὐχὶ Ἀσκληπιεῖον, ἀλλ' Ἀμύνειον (ἐπι-
 γραφή: Δεξίωιν, ὅστις εἶνε ὁ Σοφοκλῆς, Ἀ-
 σκληπιῶ καὶ Ἀμύνῳ). — Καὶ περὶ τῶν ἐν τῇ
 ὀρχήστρᾳ τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου ἐπιχειρη-
 θεισῶν ἀνασκαφῶν πληροφορεῖ ὁ κ. Δαίρπελδ,
 ὅτι αὐταὶ ἔφερον μὲν εἰς φῶς ὑπογείους τινὰς
 διόδους, ἀλλ' οὐχὶ τὰς ὑποτιθεμένας Χαρω-
 νείας κλίμακας. Ἐξήγησὶς τίς δὲν δύναται ἐπὶ
 τοῦ παρόντος νὰ δοθῇ εἰς τὰς περιέργους ταύτας
 διόδους, βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι κατεχώσθησαν

αὐταὶ εἰς ἀρχαίους ἑλληνικοὺς χρόνους· εἰς τὴν
 κατὰ τὸ κέντρον τῆς ὀρχήστρας ἐν εἰδει φρεα-
 τος ὀπῆν εὐρέθησαν μάλιστα μυκηναίων ἀγ-
 γείων θραύσματα. Αἱ νεώτεροι τοῦ κ. Δαίρ-
 πελδ ἐν τῷ αὐτῷ θεάτρῳ παρατηρήσεις ἐπι-
 στοποίησαν ἄλλως ὅτι ἡ μὲν πρόσσις τῆς ἐπὶ
 Λυκούργου σκηνῆς ἔκοσμέτο ὑπὸ δεκαοκτώ
 κιόνων, τὰ δὲ ἐκατέρωθεν παρασκήνια ὑπὸ
 ἑξ. Πρὸ τῆς προσόψεως ταύτης ἀνεπεταννύετο
 κατ' ἀρχὰς κινητὸν προσκήνιον, βραδύτερον δὲ
 (μετὰ τὴν ἐπὶ Σύλλα καταστροφῆν;) ἐκτίσθη
 τὸ καὶ σήμερον ἐν μέρει σωζόμενον στερεὸν
 (στυλοβάτης ἐξ ὑμηττείου μαρμάρου), ὁπότε καὶ
 ἡ πρόσσις τῶν παρασκηνίων ὑπεχώρησεν ὀλί-
 γον πρὸς τὰ ὀπίσω. — Ὁ κ. Φίλιος περιγράφει
 ἀνάγλυφον ὑπ' αὐτοῦ ἐν Ἐλευσίνῃ νεωστὶ εὐρε-
 θὲν καὶ παριστάνον τὴν ἀποστολὴν τοῦ Τρι-
 πτόλεμου. Ὁ Τριπτόλεμος εἰκονίζεται καθή-
 μενος ἐπὶ ἄρματος συρομένου ὑπὸ περρωτῶν
 δρακόντων, ὀπισθεν δ' αὐτοῦ ἴσταται ἡ Περσε-
 φόνη μὲ διπλὰς δάδας ἀνὰ χεῖρας καὶ ἔμπροσθεν
 ἡ Δημήτηρ. Ὡς γνωστόν, ἄρθριος εἰκονίζεται ὁ
 Τριπτόλεμος μόνον ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐλευσινιακῷ